

det vilde have været rigtigere ikke at tie der, men som sagt, det er af den Natur, at det kunde vi lade passere. Men det Værste ved Forslaget er, at det overhovedet opfører en forhøjet Kassebeholdning, thi det skal der jo slet ikke være. I alle disse Aar er der afholdt en hel Række Udgifter, som ikke burde være afholdte, men det er jo ikke Hovedbrudet paa Forsatningen og paa § 49, der er slet derved. Dette bestaar jo ikke i, at Udgifterne ere afholdte, men i at der er slet en Opkrævning af Indtægterne. Samtlige de siden 1885 opkrævede Skatter, baade de direkte og de indirekte, ere ulovlig opkrævede, og ikke en eneste af de Skatter burde konstitutionelt set, være komne ind i Statskassen. Ved altsaa at lægge den Betragtning til Grund, som Mindretallet har lagt til Grund, nemlig at de Udgifter, der ere afholdte mod Thingets Afstemning, skulle betragtes som Null, og at derfor Beløbene skulle findes i Kassen, medens man derimod finder sig i de Udgifter, som maa siges at være afholdte paa forventet Tillægsbevilling, saa maatte det samme Mindretal, hvis det havde huffet paa eller blot været opmærksom paa, at selve Skatteopkrævningen i alle disse Aar er den værste af alle de Ulovligheder, der ere begaaede, have fradraget i den nuværende Kassebeholdning hele det Skattebeløb, der er gaaet ind i alle disse Aar. Det er imidlertid ikke slet, thi dersom Mindretallet havde gjort det, saa havde det faaet ud, at der slet ingen Kassebeholdning maatte være. Det Skattebeløb, der er indgaaet, naaer op til mellem 200 og 300 Millioner, de maa altsaa regnes fra, og naar vi saa lægge Mindretallets hele Betragtning til Grund, saa bliver Resultatet, at der er Minus i Kassen, i alt Fald kunde man slet ikke komme til at opføre nogen Kassebeholdning. Mindretallet har imidlertid ikke haaret sig saaledes ad, Mindretallet har protesteret mod et enkelt Misbrug, nemlig Anvendelsen af Statens Midler mod Folkethingets Votering, men det har fuldstændig glemt at protestere mod hele Skatteopkrævningen. Skatteopkrævningen er netop efter vor Mening den egentlige store Synd mod Grundloven, og det er den, der bærer hele det nuværende Regjeringsystem. Havde Regjeringen ikke brudt Grundloven paa dette klare utvetydige Punkt, hvori Grundloven forbyder Opkrævning af Skatter, forinden Finantsloven er vedtagen, saa kunde den aldrig have holdt sig, selv om den forøvrigt havde benyttet hele den bestaaende Kassebeholdning paa Trods af Folkethingets Afstemning. Men dette Punkt har Mindretallet ganske overset, og hvad er Følgen deraf bleven? Følgen er bleven, at deres

formentlige Protest mod et Grundlovsbrud ved at opstille en højere Rente af Kassebeholdningen i Virkeligheden er bleven en Godkjendelse af hele Skatteopkrævningen i de forløbne Aar, og det vil den blive ganske uden Hensyn til, om den Sum, ærede Medlemmer have udregnet, er saa nøjagtig beregnet, som den efter deres egne Forudsætninger burde være; dette vil nemlig blive Tilfældet ved en hvilken som helst Forhøielse af Rentebeløbet. Det vil ikke kunne bestrides, at der jo er Udgifter, der maa afholdes paa Grund af deres paatrængende Nødvendighed, nemlig de løbende Udgifter, og naar man saa tager Hensyn til, at Skatterne ikke burde have været opkrævede i alle disse Aar, saa vil det jo ses, at disse Udgifter maatte være afholdte af Kassebeholdningen, og denne vilde da være meget mindre, end den er, eller maasse været spist helt op. Efter den Betragtning, som det ærede Mindretal har gjort gjældende, er dets Endringsforslag i Virkeligheden ubrugeligt, man kan ikke saaledes protestere delvis og tie med Hensyn til Resten; det er ganske umuligt. Man kan sige: Vi betragte Kassebeholdningen som noget Faktisk, Noget, der skal opføres paa Finantsloven, som Noget, vi blot have at konstatere, og ikke Andet, i Henhold til den Bestemmelse i Grundloven, at Finantsloven skal indeholde et Overflag over Statens Indtægter og Udgifter, d. v. s. de virkelige Indtægter og de virkelige Udgifter, uden at indblande Spørgsmaalet, om hvorvidt der burde have været Mere eller Mindre i Kassen, end der er. Dermed afholder man sig fra enhver konstitutionel Tilfjendegivelse; Finantsloven indeholder da ingen Godkjendelse af, hvad der er slet, men heller ikke det Modsatte, dens Indhold er ganske neutralt. Man kan imidlertid ogsaa gaa den Vej, som de to ærede Medlemmer af Finantsubvalget have foreslaaet, nemlig at give den Karakteren af en Protest ved at forhøje eller formindste Summerne, men saa maa man sørge for at protestere rigtig. Forhøjer man det Gne, maa man formindste det Andet, og formindster man det Gne, maa man forhøje det Andet, ellers bliver Protesten det Modsatte af, hvad den skal være, den bliver enten meningsløs eller en halv Godkjendelse. Mindretallet har skrevet et Endringsforslag, der ikke vil bethyde Andet, end at man billiger den Skatteopkrævning, der har fundet Sted alle disse Aar, saavel som Afholdelsen af de løbende Udgifter, medens det Gnefte, man protesterer mod, er Afholdelsen af Udgifter paa Trods af Folkethinget. Naar man protesterer paa denne Maade og forøvrigt tier, saa er det, at man